

Sygn. akt VII Ka 756/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Danuta Hryniewicz

Sędziowie: SSO Anna Górczyńska

SSO Magdalena Chudy (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014r.

sprawy oskarżonego M. L. s. S. o przestępstwo z art. 190§1 kk w zw z art. 12 kk w zw z art. 64§1 kk, art. 226§1 kk, art. 224§2 kk i art. 222§1 kk w zw z art. 11§2 kk w zw z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 13 czerwca 2014r. sygn. akt II K 717/13

orzeka;

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne,

II zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. L. został oskarżony o to, że:

I. W okresie od 16 stycznia 2013 r. do 23 stycznia 2013 r. na terenie Aresztu Śledczego przy ul. (...) w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kierował po adresem E. D. groźby pozbawienia życia, przy czym groźby wzbudziły w wymienionym uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. W dniu 7 maja 2013 r. w siedzibie Sądu Okręgowego przy ul. (...) w O., znieważył funkcjonariuszy Wydziału (...) Komendy Wojewódzkiej Policji – B. P., D. S. i A. C. wyzywając policjantów słowami wulgarnymi, powszechnie uznanymi za obelżywe, podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych polegających na doprowadzeniu M. L. do Aresztu Śledczego

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

III. W dniu 7 maja 2013 r. w siedzibie Sądu Okręgowego przy ul. (...) w O., podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych grożąc pozbawieniem życia oraz używając przemocy w postaci wyrywania się, szarpania, uderzania łokciami oraz kopania, naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy Wydziału (...) Komendy Wojewódzkiej Policji - B. P., D. S. i A. C., w celu zmuszenia w/w do zaniechania prawnie podjętej czynności służbowej polegającej na doprowadzeniu do Aresztu Śledczego oraz w celu udzielenia mu widzenia z osobą bliską, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 13 czerwca 2014 r. w sprawie IIK 717/13 orzekł:

I. oskarżonego **M. L.** uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego w pkt I zarzutów;

II. oskarżonego **M. L.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt II zarzutów i za to z mocy art.226§1 k.k. skazuje go i wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pobawienia wolności;

III. oskarżonego **M. L.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt III zarzutów i za to z mocy art.224§2 k.k. i art.222§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. skazuje , a z mocy art.224§1 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. wymierzył mu karę 6(sześciu) miesięcy pobawienia wolności;

IV. na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. wymierzone w pkt II i III kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 8(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art.624§1 k.p.k. w zw. z art.632 ust.2 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w części skazującej , w pozostałej obciąża Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator na zasadzie art. 425 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej czynu z pkt I na niekorzyść oskarżonego M. L..

W oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k. i art. 427 § 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7 kpk, art.5§2 kpk polegającą na dowolnej ocenie osobowego materiału dowodowego poprzez przyznanie dyskredytującej roli zeznaniom M. M. oraz odmówieniu wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego E. D. z uwagi na rzekomy konflikt z oskarżonym, z pominięciem uwzględnienia i oceny innych przeprowadzonych dowodów, konsekwencją czego było błędne ustalenie, iż brak jest jednoznacznych i wystarczających dowodów przesądzających o winie oskarżonego M. L. odnośnie czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, które skutkowały uniewinnieniem wymienionego od zarzutu z art. 190 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art.64 §1 kk z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu, podczas gdy gruntowna analiza materiału dowodowego, w szczególności zeznań E. D. w kontekście toczącego się równolegle postępowania karne o sygn. (...) w powiązaniu z zeznaniami świadków R. K. i M. M. przemawia za przyjęciem, iż oskarżony dopuścił się wyżej wymienionego przestępstwa.

III. Podnosząc powyższy zarzut na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. prokurator wniósł o uchYLENIE powyższego wyroku w części dotyczącej czynu opisanego w pkt I oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego zaskarżył powyższy wyrok na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżam na korzyść oskarżonego, wyżej wymieniony wyrok w części dotyczącej skazania M. L. za czyny wymienione w punkcie II i III wyroku, co do winy w całości.

W oparciu o art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucam obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k.

Wnoszę o uchylenie wyroku w pkt. II i III w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Z ostrożności procesowej w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd II Instancji wniosku o uchylenie wyroku zaskarżył wyżej wymieniony wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając mu w punkcie II i III rażącą niewspółmierność kary.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku w pkt. II i III po przez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje prokuratora oraz obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługują, zaś zarzuty w nich podniesione są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Przystępując do oceny poszczególnych zarzutów apelacyjnych, na wstępie należy odnieść się do rozważań zawartych w apelacji prokuratora, które kwestionują wyrok w zakresie , w którym został oskarżony uniewinniony od popełnienia przestępstwa z art.190§1kk w zw. z art.12kk w zw. z art.64§1kk.

Z treści samej apelacji prokuratora można wwieść wniosek o niejednoznaczności dowodów w odniesieniu do tego zarzutu. Oskarżony od początku nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu w pkt.I czynu. Istotnym jest , iż oskarżony oraz pokrzywdzony pozostają ze sobą w konflikcie. Podstawowy materiał dowodowy obciążający oskarżonego w odniesieniu do tego zarzutu stawianego oskarżonemu opierał się o zeznania pokrzywdzonego E. D.. Obiektywne dowody nie pozwoliły na pozytywne zweryfikowanie zeznań tego świadka. Nie znalazły one wsparcia w zeznaniach świadka M. M.. Całe zdarzenie miało mieć miejsce w Areszcie Śledczym, jednak przeprowadzone przez Sąd I instancji ustalenia wskazywały, iż opisywana przez pokrzywdzonego sytuacja nie miała miejsca. Nikt z funkcjonariuszy nie informował Dyrektora Aresztu o jakimkolwiek nieregulaminowym zachowaniu oskarżonego wobec E. D.. Sam pokrzywdzony również nie skarżył się na zachowanie oskarżonego funkcjonariuszom aresztu. Nie bez znaczenia jest okoliczność, iż oskarżony i pokrzywdzony byli od siebie odizolowani z uwagi na fakt pozostawania w konflikcie wynikającym ze zdarzeń , które nie były przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw tym samym podzielenia zarzutu apelacyjnego wskazującego na dokonanie przez Sąd I instancji błędnej oceny materiału dowodowego i tym samym błędnych ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym czynu z pkt.I . Stwierdzić wobec powyższego należy, że Sąd I instancji oceniając zgromadzony i ujawniony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie uchybił żadnemu ze wskazanych w apelacji przepisów postępowania. Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych nie pominął żadnych dowodów, lecz je przeanalizował i rozważył, a w konsekwencji swego rozumowania doszedł do przekonania o wiarygodności jednych i niewiarygodności drugich. Ocena dowodów oparta jest na całokształcie materiałów postępowania ujawnionych na rozprawie. Stanowisko swoje w przedmiocie oceny dowodów sąd orzekający należycie uzasadnił, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, a także wskazań wiedzy. Ocena ta nie przekracza granic określonych w art. 7 k.p.k. i tym samym korzysta z ochrony przewidzianej w tym przepisie. Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być skuteczny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył powyższe zasady. Tymczasem prokurator usiłując podważyć ocenę dokonaną przez Sąd, a także poczynione w oparciu o nią ustalenia, nie wskazał żadnych rzeczowych argumentów wskazujących na to, że jest ona dowolna. Wbrew temu co podnosi apelujący, swoje rozumowanie Sąd należycie przedstawił w pisemnych motywach wyroku. Brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto sąd nie orzeknie z obrażą art. 410

k.p.k. i art. 424 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k. Tego rodzaju uchybień i o takim stopniu, by rodziły one wątpliwości co do trafności zaskarżonego wyroku – Sąd odwoławczy nie stwierdził.

Apelacja obrońcy zarzuciła Sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania mianowicie art.193§1kpk w zw. z art.196§3kk w zw. z art.366§1kk. Obrońca wskazywał na konieczność powołania biegłych , celem ponownego zweryfikowania stanu poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu w pkt. II i III czynów.

Powyższa kwestia była przedmiotem rozważań Sądu I instancji. Sąd Rejonowy przyjął , iż oskarżony działał świadomie. W tym zakresie powołał się na wnioski płynące z opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Podnieść należy, iż opinia biegłych lekarzy psychiatrów nie była kwestionowana przez oskarżonego oraz jego obrońcę. Domagali się oni powołanie biegłego z zakresu toksykologii , celem ustalenia wpływu leku (...) na zachowanie oskarżonego w dniu 7 maja 2013 r. Przesłuchiwani na rozprawie biegli wskazywali, iż lek ten nie wpłynął na zachowanie oskarżonego. Oskarżony lek clonozepan przyjmował od 2 maja , w odpowiedniej dawce pod kontrolą lekarza , jedynie na noc, lek miał charakter uspokajający. Słusznie Sąd I instancji uznał, iż opinie złożone w sprawie za wystarczające dla oceny stanu poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony agresywnie zareagował nie bez powodu. Podczas doprowadzenia na rozprawę i podczas rozprawy zachowywał się bez zarzutu. Odmowa widzenia z konkubiną spowodowała jego agresję wobec funkcjonariuszy. Trudno więc nie podzielić opinii biegłych, skoro okoliczności faktyczne pozwalają na uznanie , iż zachowanie oskarżonego stanowiło reakcję odwetową za niespełnienie jego prośby. (k-315)

Podnieść należy, iż Sąd Rejonowy nie uwzględniając wniosku oskarżonego oraz jego obrońcy o powołanie biegłych z zakresu toksykologii swoje stanowisko w tym przedmiocie szczegółowo umotywował. Trudno nie zgodzić się z przedstawionymi w postanowieniu argumentami. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania słuszności zarzutów obrońcy , co do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania.

Nie zasługuje na uwzględnienie, zdaniem Sądu Okręgowego również na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez jej nadmierną surowość. Na wstępie stwierdzić należy, iż zarzut ten może być zasadnie podnoszony wówczas, gdy kara i orzeczone środki karne, jakkolwiek pozostające w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględniają w sposób właściwy okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, a tym samym jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Wprawdzie niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym, ale z treści art. 438 pkt 4 k.p.k. wynika, że chodzi o niewspółmierność rażącą, dysproporcję znaczną, bijącą w oczy. Innymi słowy rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo (przestępstwa) nie uwzględnia należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a nadto celów zapobiegawczych i wychowawczych (vide: Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz. pod red. prof., dr hab. Z. Gostyńskiego. Tom II. Dom Wydawniczy ABC 1998 i powołane tam orzeczenia SN).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że kary jednostkowe oraz kara łączna pozbawienia wolności w ukształtowanym przez Sąd wymiarze nie realizuje wskazanych kryteriów mogących prowadzić do uznania jej za rażącą surową.

Na wstępie stwierdzić należy- wbrew sugestiom obrońcy-, że rozstrzygnięcie o karze jest prawidłowe i odpowiada prawu, oraz uwzględnia wszystkie okoliczności przedmiotowo i podmiotowo istotne dla ukształtowania wymiaru orzeczonej kary. Zauważyć należy, że obrońca oskarżonego jako główny powód do jej złagodzenia wskazał sprowokowanie przez pokrzywdzonych zdarzenia oraz to, iż po pewnym czasie oskarżony uspokoił się. Ustalenia Sądu I instancji nie pozwalają na uznanie, iż funkcjonariusze sprowokowali swoim działaniem agresję oskarżonego. Brak zgody na widzenie wynikał z okoliczności od nich niezależnych.

Wobec oskarżonego zostały wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Mając na uwadze fakt wielokrotnej karalności oskarżonego, działanie w warunkach recydywy , można raczej wskazywać na wyjątkowa łagodność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności.

W tym stanie rzeczy dzieląc wywodów obu apelacji zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy wyrok jako słuszny utrzymał w mocy. (art. 437 § 1 k.p.k.).

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych (Dz.U nr.49 poz.223 z 1983 r. z późn. zm) mając na uwadze sytuację osobistą i majątkową oskarżonego, na którą wpływa w szczególności fakt odbywania długoterminowych kar pozbawienia wolności.